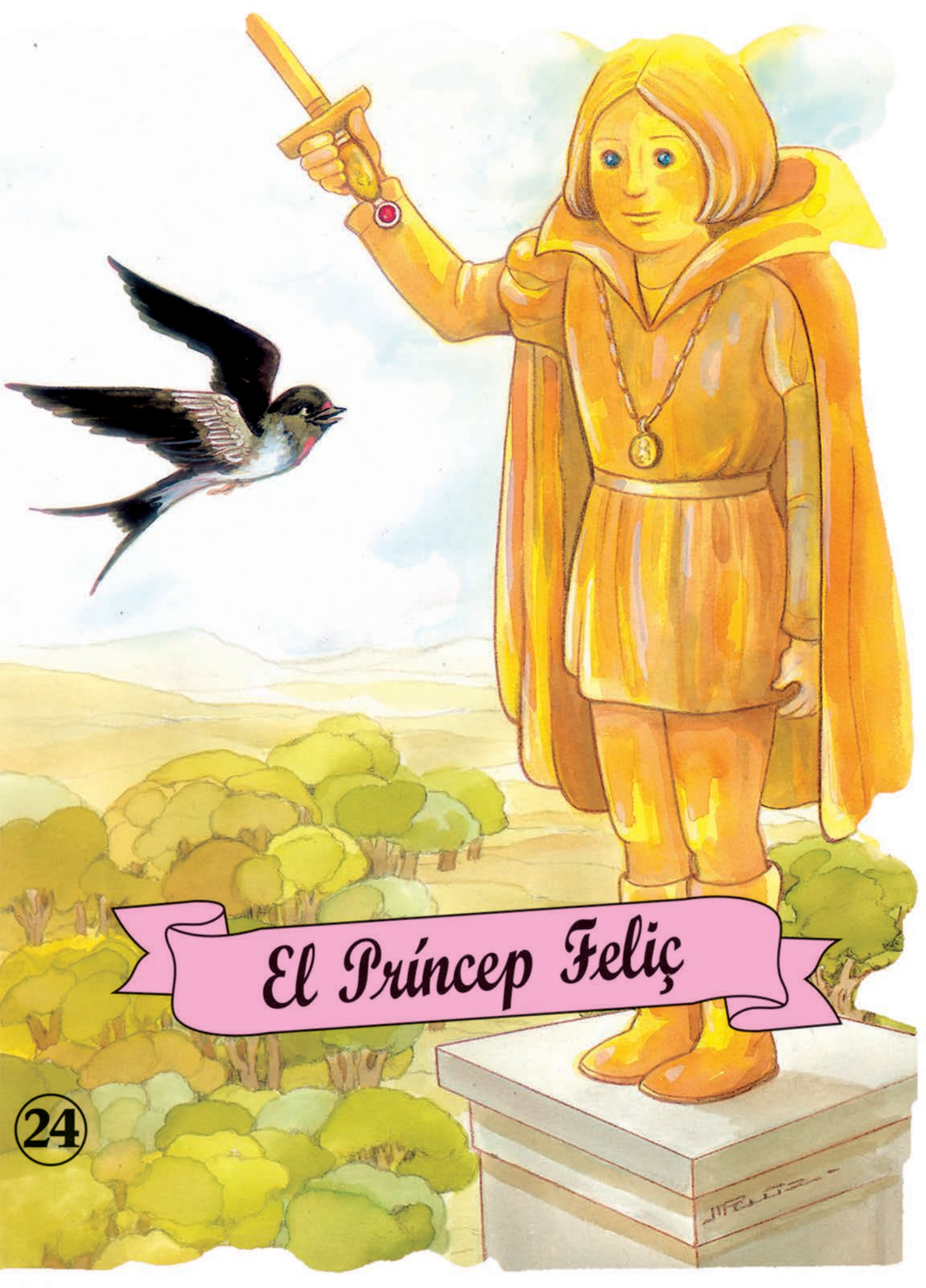
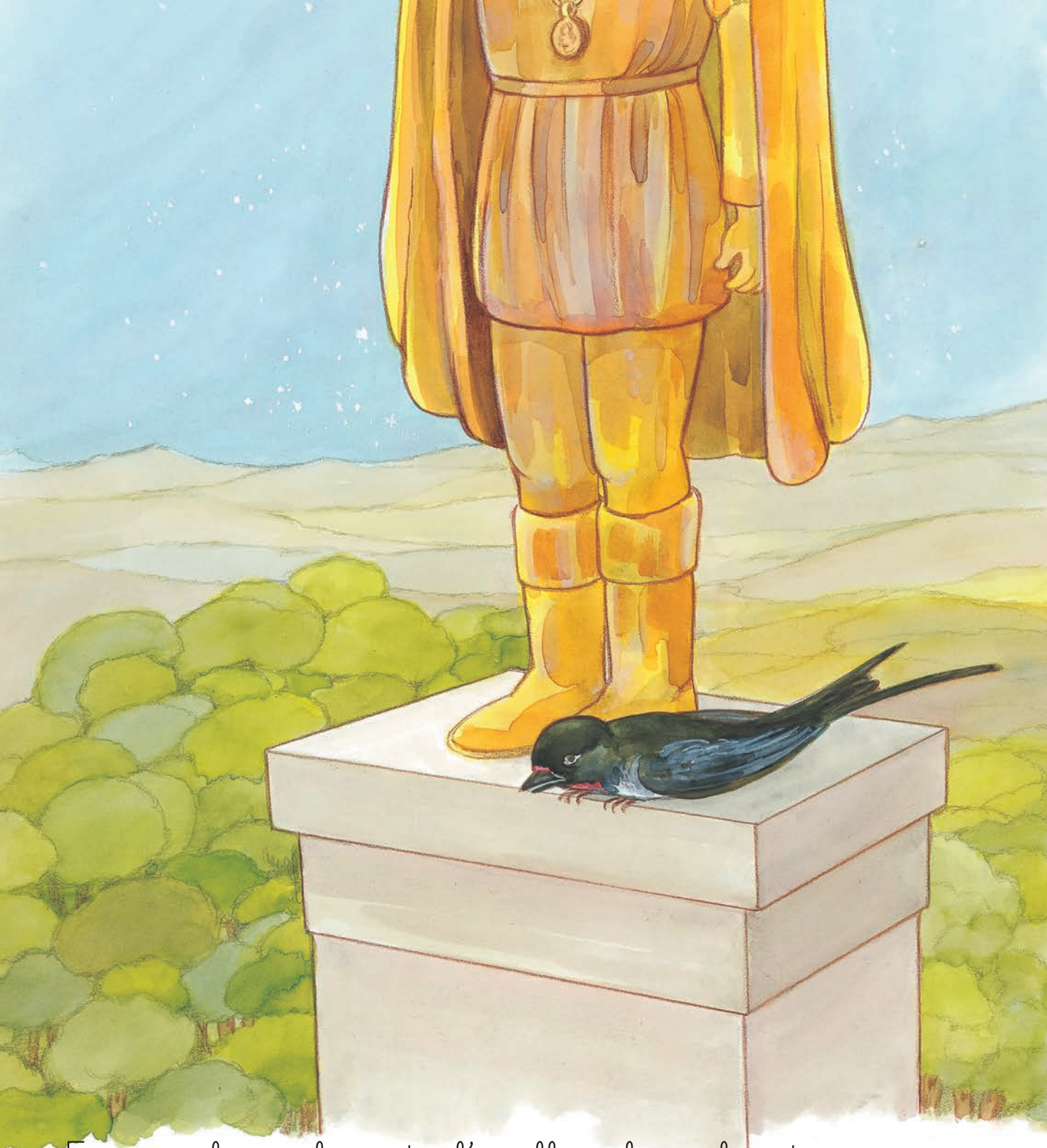

El Príncep Feliç

Dalt d'una ciutat molt bonica s'alçava l'estàtua del Príncep Feliç. Era d'or fi, els ulls eren dos safirs blaus, al puny de l'espasa lluïa un robí vermell, com de foc.

Un dia una oreneta, que anava cap a Egipte, passà per damunt la ciutat. Les companyes ja eren lluny. Ella s'havia quedat enrere perquè un jonc, prop del riu, li feia gentils reverències.

En arribar el matí, l'ocell volà rabent cap a ciutat, però es féu fosc i no trobà lloc on fer nit. S'adonà de l'estàtua del Príncep Feliç, s'arraulí al seu peu i s'hi adormí.

De sobte, sentí que li queia una gota d'aigua al cap. No podia ser: el cel era estrellat! Plof!, una altra. Que estrany! Plof!, una altra. Era el Príncep, que plorava i plorava...

COMBEL
combeleditorial.com

9 788478 644841